

[Arne Melchior]

teforbedringer, betydelig flere K-lån, refinansiering for landbruget, etableringsstøtte til håndværk og industri, væsentlige lettelser af formueskatten, lempelse i lov om priser og avancer – og lad mig bare tage den med, den nye lovgivning om barselorlov, som er en retfærdighedshandling både over for erhvervsdrivende og over for alle andre, kvinder og familier, der kommer i barselsituationen. For en gangs skyld en ny merudgift, som sikkert heller ikke venstre og konservative vil drømme om ikke at stemme for. Jeg tror, der bliver ganske komfortable flertal, hvis ikke visse mennesker skal æde deres egne hatte – og det er jo ikke til at opdrive hatte nutildags.

Må jeg sige om besparelserne, at vi har i dag hørt et konkret tal fra hr. Poul Schlüter, 13 mia kr. Vi har læst i hr. Christophersens annoncer – det var den uge, hvor han troede, at det ville bryde, altså på en anden måde, end det nu gjorde, og at der ville blive valg – dér stod sandelig 16 mia kr. Det stod der ikke, der stod det dobbelte af 8 mia kr., men det kan vi vist godt runde af til 16 mia kr. Ja men det er da vidunderligt. Må jeg ikke her undtagelsesvis citere min partiformand, hr. Erhard Jakobsen, der har slået fast, men det er vist ikke trængt ind alle steder endnu, at halvdelen af de offentlige udgifter administreres af kommunerne, og halvdelen af disse kommuner har borgerligt flertal. Er der meget stor forskel på den repræsentation, venstre og konservative har i tinget, og dem, der sidder ude i kommunerne og i amterne? Hvis ikke der er denne forskel – og det vil jeg ikke antage man vil påstå – ja men så gå dog i spidsen dér, vis dog, at der kan spares disse gigantiske beløb – og vel at mærke fra det ene år til det andet!

En ting mere om besparelser. Hvordan kan man undlade at stemme for at spare 8 mia kr., fordi man vil spare 10, 13 eller 16 mia kr.? Man kan da stemme for det, der er flertal for i første omgang, og så arbejde sagligt og roligt videre på at spare endnu mere.

Så kommer det afgørende, jeg har på hjerte om besparelser, og det er et spørgsmål til ordførerne fra venstre og konservative, som siger, at skatter af enhver art, direkte og indirekte, udløser lønpres. Hr. Poul Schlüter opgjorde dette alene for momsens vedkommende til 1 mia kr. i merudgift for erhvervslivet. Må jeg spørge konkret: hvordan vil man for-

klare, at besparelser ikke udløser lønpres? Jættemæssige besparelser – altså alt, hvad der er ud over rationaliseringer – milliardbesparelser i dusinvis kan ikke andet end udløse betydelige udgiftsstigninger for familierne, for forbrugerne hver eneste dag. Hvis skatter udløser lønpres, hvad jeg ikke benægter, vil jeg hævde, at besparelser gør det ganske på samme måde. Jeg vil gerne have en forklaring, hvis nogen mener, det er anderledes.

De borgerlige partier skulle hellere hjælpe med til at forklare befolkningen, at nye skatter ikke må føre til nyt lønpres. Der opfordres ligefrem til det, der agiteres for det, og man vil være stolt, hvis man bagefter kan vise, at der blev så og så stort et lønpres. I stedet for at være med til at forklare befolkningen, som – dette er statistik, men det er alligevel rigtigt – i 1979 fik en udvidelse af privatforbruget med 2.500 inflationsrensedede kroner på årsbasis for en dansk gennemsnitsfamilie, at forklare disse familier, disse forbrugere, disse vælgere, at nu må der siges stop, at den realistiske dansker ikke længere må være ham, som siger, at der skal spares, vel at mærke hos naboen og hos kollegaen, men ikke hos mig. Det er kun, hvis denne mentalitet kan trænge igennem, at opslugning af penge gennem skatter eller gennem besparelser gør den nytte, som vi ønsker de skal.

Et par ord om de nye skatter. Hr. Niels Helveg Petersen har allerede nævnt dette, at man flot tog nationalbankdirektøren til indtægt, da han talte om afgrunden, men nu, hvor han klart har sagt, at der trænges til hurtig pengeopsugning gennem skatter og afgifter, har han åbenbart pludselig ikke forstand på det. Det kan man ikke. Vi har været nødt til at lægge ryg til disse skatter. Vi kan lide dem nøjagtig lige så lidt som nogen andre, men situationer kan tvinge alle, også venstre, når de er i regering, eller når de har være forligspartnere, det har de jo været, hvis jeg husker ret, 16 af de 25 gange, der har været forlig siden 1974, så kan de også være tvunget til at gøre ting, man gerne ville være fri for.

Vi tager da gerne ansvaret for, at boligskatter og motorskatter og besparelser på folkepensionen – eller medansvar for, for vi skal ikke tage æren – vi tager medansvaret for, at disse blev erstattet med 1¼ momsprocent. Det er ikke, fordi vi elsker nogen høj moms, vi vil helst have den på 10 pct., eller